

LIBRIS

We know
books

CARTEA MEA CU
POVEȘTI
DE NOAPTE BUNĂ

Cuprins

Introducere	vi
Motanul încălțat	1
Mica sirenă	23
Croitorașul cel viteaz	45
Aladdin	67
Tom Degețel	89
Albă ca Zăpada și cei șapte pitici	111
Muzicienii din Bremen	133
Frumoasa și Bestia	155
Note pentru cititor	178

Cuprins

Introducere	vi
Motanul încălțat	1
Mica sirenă	23
Croitorașul cel viteaz	45
Aladdin	67
Tom Degețel	89
Albă ca Zăpada și cei șapte pitici	111
Muzicienii din Bremen	133
Frumoasa și Bestia	155
Note pentru cititor	178

Motănu încălțat

A fost odată ca niciodată un morar bătrân care, la moartea sa, nu a lăsat celor trei fii ai săi decât moara pe care o avea, măgarul său și un motan.

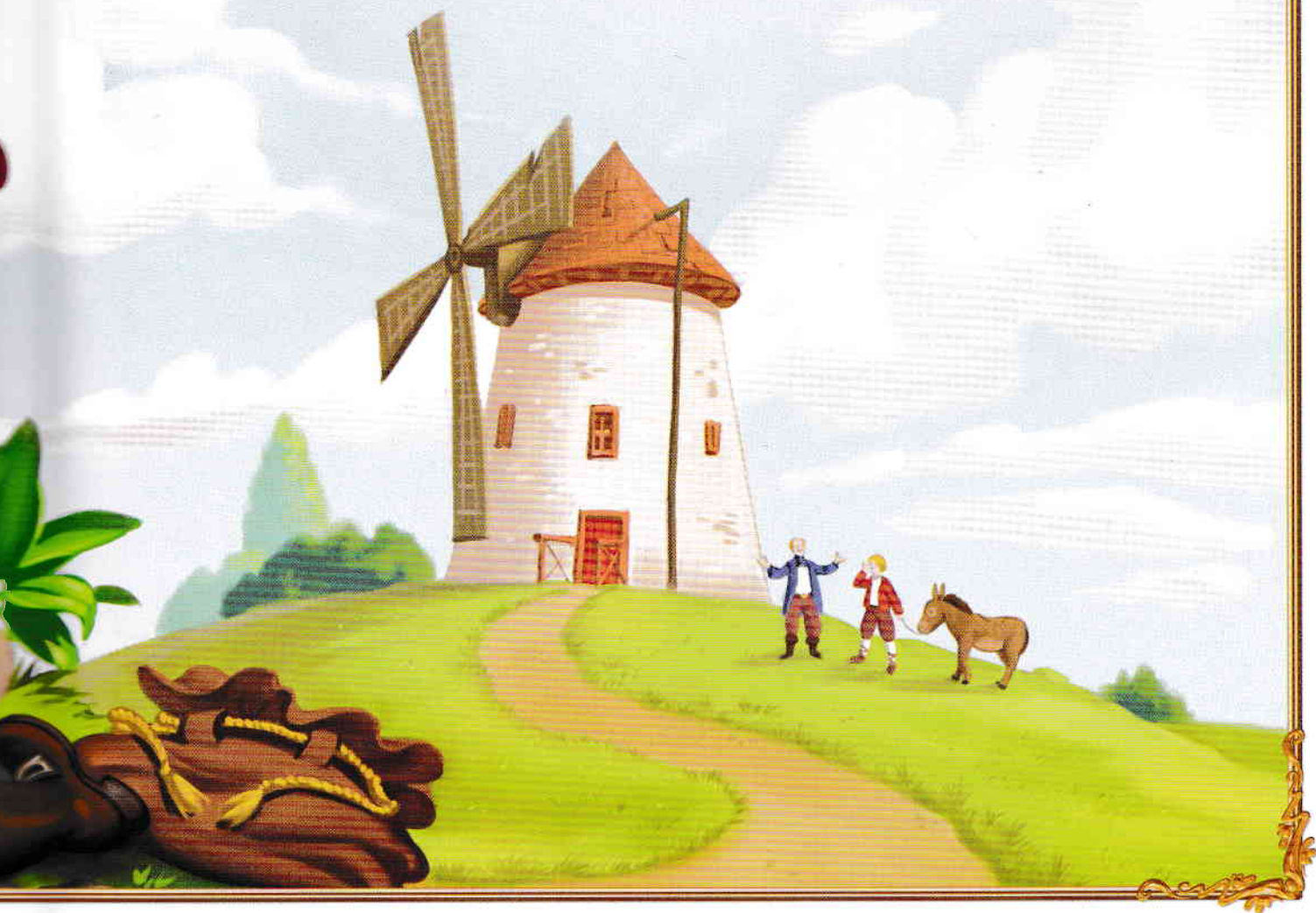
Cei trei fii s-au hotărât să împartă săracăcioasa moștenire între ei. Cel mai mare a luat moara, al doilea fiu a luat măgarul, iar mezinului nu i-a mai rămas decât motanul.

E de la sine înțeles, că cel mai mic fiu era dezamăgit de partea sa care însemna mai nimic. „Frații mei și-ar putea face un trai frumușel dacă și-ar pune împreună fiecare partea sa, își zicea fiul cel mai mic, dar eu, cu partea mea, după ce o să mănânc acest motan și o să-mi fac o pălărie din pielea lui, va trebui să mor de foame.“

Motanul auzi cele spuse de fiul cel mic, dar se făcu că nu îi pasă. Dimpotrivă, veni către stăpânul său cu un aer serios și grav și îi spuse:

- Nu te îngrijora atât de mult, stăpâne. Tot ce ai de făcut este să îmi dai o traistă și o pereche de cizme pe măsura mea ca să pot să sar mai iute printre spini și tufișuri, și o să vezi cât de curând, tu care îmi ești stăpân, că moștenirea ta, la urma urmelor, nu-i chiar atât de rea.

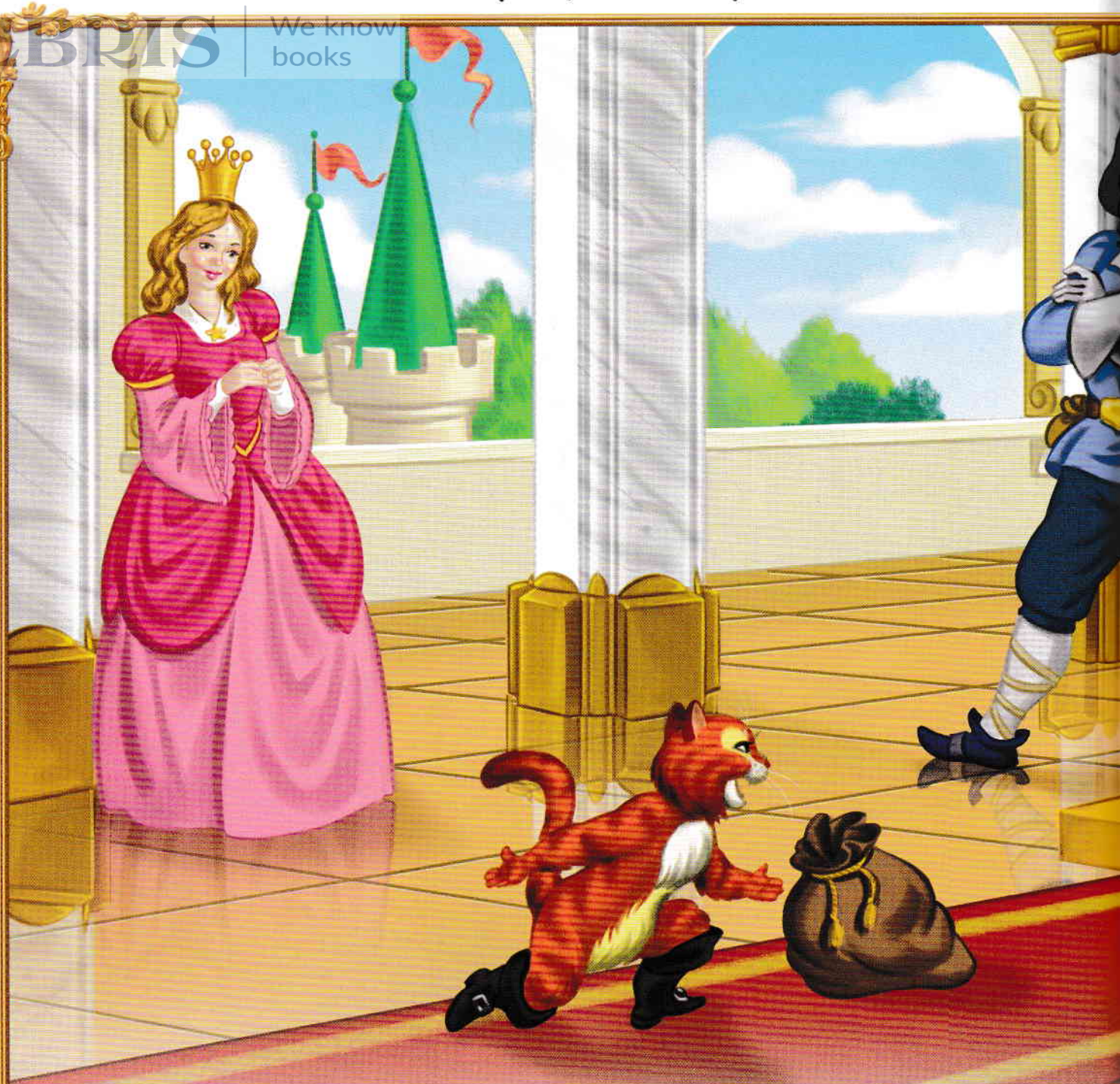
Deși mezinul nu credea o iotă din ce-i spunea motanul, își aminti că îl văzuse făcând tot soiul de șmecherii ca să prindă șoareci și șobolani. Motanul se spânzura de picioarele din spate cu capul în jos să-i facă pe șoareci să creadă că a murit, ori se ascundea în porumb, astfel încât stăpânul casei niciodată nu se îngrijora defel și nu alerga disperat să-l salveze din astfel de situații.

De îndată ce noul și tânărul său stăpân îi făcu rost de o pereche de cizme noi și de o traistă, motanul se arătă încântat și mândru de cât de elegant arată în cizmele lui ce luceau. Încălțat cu cizmele cele noi, motanul își agăță traista după gât, iar cu labele din față îi ținea capetele șiretului. El ieși în câmp și începu să-și umple traista cu iarbă moale și grasă.

Apoi se duse la o crescătorie de iepuri din apropiere, unde știa că trăiesc mulți, mulți iepuri. Se întinse pe pământ ca și cum ar fi fost mort, având grijă ca prin gura deschisă a traistei să iasă câteva fire de iarbă. Motanul stătu așa întins, așteptând ca niște iepurași tineri, neînvățați încă cu șmecheriile lumii, să vină și să fie tentați de hrana din traista sa. Nu trecu prea mult timp, când un iepuraș mic și prostuț veni țopăind. Îl mirosi pe motan, apoi intră în traistă să mănânce iarba moale. Atunci, motanul strânse repede șiretul prinzând iepurele fără puțință de scăpare.

Mândru de captura sa, motanul se îndreaptă spre palat și ceru să-l vadă pe rege. El fu condus la curtea regelui, unde făcu o plecăciune adâncă tuturor celor care erau adunați acolo.

- V-am adus, Sire, un iepure de la crescătoria nobilului meu domn și stăpân, Marchizul de Carabas (acesta era titlul care i-a plăcut motanului să-l inventeze pentru stăpânul său), spuse motanul. El mi-a poruncit să vi-l aduc Majestății Voastre ca dar.

Regele a fost foarte încântat de acest dar, mai ales că era mort după iepurele bine gătit.

- Spune-i stăpânului tău, zise regele, că îi mulțumesc și că mi-a făcut mare plăcere darul său.

Motanul se retrase, fericit că strădania sa avusese un bun rezultat.

Nu trecu mult și motanul se duse într-un câmp cu porumb, ascunzându-se după tulpinile înalte, având iarăși traista după gât. Stătu nemișcat ca o statuie lângă cel mai frumos și gustos știulete de porumb care era acolo și își ținu traista deschisă. Curând, veniră două potârniche, care căznindu-se să ciugulească din știulete, căzură în traista deschisă. Imediat, motanul strânse șiretul traistei, prinzând ambele păsări înăuntru.

Motanul făcu la fel după cum făcuse cu iepurele; se duse la palat și dăruie cele două potârniche regelui. În același mod, regele primi potârnichele cu mare plăcere. El chiar ordonă servitorilor săi să-l recompenseze pe motan cu o monedă de aur.

Timp de alte două sau trei luni, motanul continuă să-i aducă diverse daruri regelui, ca fiind din partea stăpânului său.

Regele era foarte încântat de fiecare dată de tot ce primea și îl recompensa pe motan cu câte o monedă de aur.

